

ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกัน ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558¹

สมฤดี ปรงเกียรติ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกัน ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ได้รับแนวคิดเรื่องการกำหนดวิธีการบังคับหลักประกันไว้ 2 วิธี³ ตามประเภททรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน กล่าวคือ 1. นำเอาวิธีการบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สินทั่วไป พัฒนามาจากเรื่อง Secured Transactions ใน Article 9 - Uniform Commercial Code 2010 มาใช้กรณีเมื่อมีเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญา ตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา 2. วิธีการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ พัฒนามาจากหลักประกันหนี้แบบลอย(Floating Charge) ซึ่งจะไม่มีรูปแบบของสัญญาโดยเฉพาะเจาะจง โดยเจตนาของคู่สัญญาเป็นเรื่องสำคัญโดยมีวัตถุประสงค์จะให้ทรัพย์สินใดทรัพย์สินหนึ่งเป็นหลักประกันหนี้ โดยนำมาจากหลักประกันหนี้แบบลอย(Floating Charge) ของประเทศอังกฤษ⁴

พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ได้กำหนดให้มี “ผู้บังคับหลักประกัน” ขึ้นเพื่อประโยชน์แก่การบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ โดยไม่ต้องเข้าสู่กระบวนการทางศาลเป็นการลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็น เนื่องจากหากปล่อยระยะเวลาไปตามกระบวนการพิจารณาคดีของศาลที่ต้องใช้ระยะเวลานานและเนิ่นช้า ทำให้ลูกหนี้ต้องจ่ายดอกเบี้ยสูงขึ้นตามระยะเวลา หรือกรณีการบังคับหลักประกันล่าช้า ลูกหนี้หรือผู้ให้หลักประกันอาจมีเวลาชักย้ายถ่ายเททรัพย์สินออกไปก่อนมีการบังคับหลักประกัน หรืออาจเกิดเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้หลักประกันมีมูลค่าต่ำลงและส่งผลให้ผู้รับหลักประกันไม่สามารถบังคับ

บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกัน

ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. พันธุ์เทพ วิฑิตอนันต์ และคณะกรรมการ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดิ์กิจ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดนพร จิตต์จรุงเกียรติ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ, พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 : พร้อมทั้งสรุปสาระสำคัญ ประวัติ ความเป็นมา กระบวนการ และขั้นตอนในการตราพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวของสภานิติบัญญัติ, (กรุงเทพมหานคร: สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, 2559), หน้า 58.

⁴ กัชย จงจักรพันธ์, เรื่องนำรู้เกี่ยวกับกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจ, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพมหานคร: ศรีอนันต์การพิมพ์, 2557), หน้า 18.

หลักประกันได้เท่าที่ควรจะเป็น ดังนั้นหากสามารถทำให้กระบวนการบังคับหลักประกันดำเนินไปอย่างรวดเร็วแล้ว ย่อมเกิดผลดีมากกว่ากับทั้งลูกหนี้ เจ้าหนี้ ลูกจ้าง และเศรษฐกิจโดยรวมไม่ต้องปิดกิจการ และโดยเหตุนี้จึงต้องมี “ผู้บังคับหลักประกัน” มาเป็นคนกลางในการทำหน้าที่ดังกล่าว

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันยังคงมีส่วนที่มีปัญหาอยู่บ้างบางประการอันอาจส่งผลกระทบต่อทั้งผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ และอาจสร้างอุปสรรคต่อกลไกการบังคับหลักประกันให้เกิดความล่าช้า ไม่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างเพียงพอ หรือขาดความเป็นธรรม ไม่สมดังเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยมีรายละเอียดในแต่ละปัญหามีดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาที่หนึ่ง การไม่มีบทบัญญัติเรื่อง ความสัมพันธ์ของระบบผู้บังคับหลักประกันกับกระบวนการฟื้นฟูกิจการ ความสัมพันธ์ของระบบผู้บังคับหลักประกันกับกระบวนการฟื้นฟูกิจการ กระบวนการระหว่างการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการกับการฟื้นฟูกิจการ การล้มละลาย และการชำระบัญชีล้วนมีความสัมพันธ์กัน โดยอาจกล่าวได้ว่าแต่ละกระบวนการมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการที่แตกต่างกัน และกระบวนการบางอย่างไม่อาจดำเนินการไปพร้อมกันได้ โดยหากเจ้าหนี้หรือลูกหนี้เลือกใช้กระบวนการทางกฎหมายหนึ่งแล้ว หากมีการใช้กระบวนการทางกฎหมายอีกอย่างหนึ่งอาจส่งผลกระทบต่อและอาจเกิดการขัดกันของกฎหมายขึ้น กล่าวคือ ในกรณีการฟื้นฟูกิจการ หากเจ้าหนี้ในหลักประกันทางธุรกิจจะบังคับเอากิจการที่เป็นหลักประกันแล้ว แต่ศาลรับคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ และเข้าสู่ภาวะพักชำระหนี้เจ้าหนี้ในหลักประกันทางธุรกิจ ย่อมจะไม่สามารถบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการได้ และจะต้องขอรับชำระหนี้ ในกระบวนการฟื้นฟูกิจการ อีกทั้งอำนาจหน้าที่ในการเข้าจัดการกับกิจการที่กฎหมายมอบให้กับผู้บังคับหลักประกัน ผู้ทำแผน ผู้บริหารแผน หรือผู้บริหารชั่วคราวยังขัดแย้งกันอยู่ เนื่องจากตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ไม่ได้บัญญัติความสัมพันธ์ระหว่างการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการกับกระบวนการฟื้นฟูกิจการเอาไว้

ประเด็นปัญหาที่สอง ไม่มีบทบัญญัติกำหนดสถานะของผู้บังคับหลักประกันเป็นตัวแทนของใคร และทำเพื่อประโยชน์ของใคร สถานะและคุณสมบัติของผู้บังคับหลักประกันตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ไม่ได้กำหนดสถานะของผู้บังคับหลักประกันที่ได้รับการแต่งตั้งจากศาลไว้ ซึ่งทำให้เกิดความคลุมเครือในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันที่ศาลเป็นผู้แต่งตั้ง กล่าวคือ ผู้บังคับหลักประกันที่ได้รับการแต่งตั้งจากศาลจะสามารถปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ได้โดยอิสระหรือไม่ หรือจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของศาล นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับเรื่อง

ความรับผิดชอบที่แตกต่างกันระหว่างสถานะของผู้บังคับหลักประกันที่เป็นเจ้าหน้าที่ของศาลกับผู้บังคับหลักประกันที่ไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่ของศาล ประกอบกับพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ไม่ได้กำหนดให้ผู้บังคับหลักประกัน อาจร้องขอต่อศาล เพื่อให้ศาลออกคำสั่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ตลอดเวลา ซึ่งสร้างอุปสรรคต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกัน หากเจอปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ใดที่กฎหมายไม่มีบทบัญญัติครอบคลุมไปถึงคุณสมบัติของผู้บังคับหลักประกันตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 กฎหมายได้กำหนดลักษณะต้องห้ามของผู้บังคับหลักประกันเอาไว้ โดยระบุห้ามข้าราชการการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือผู้ดำรงตำแหน่งในพรรคการเมือง และข้าราชการที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำมาเป็นผู้บังคับหลักประกัน ซึ่งในบรรดาผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญในประเทศไทย อาจมาได้ทั้งจากทางภาคเอกชนและภาครัฐ ดังนั้น การกำหนดห้ามข้าราชการจึงเป็นการตัดโอกาสที่จะพัฒนาระบบผู้บังคับหลักประกัน เนื่องจากผู้เชี่ยวชาญจากทางภาครัฐ เช่น บุคคลที่มีตำแหน่งทางวิชาการจะนำความรู้ความเชี่ยวชาญจากทางภาครัฐ ซึ่งทางภาคเอกชนไม่มีมาช่วยพัฒนากระบวนการบังคับหลักประกันให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น แต่หากกฎหมายกำหนดข้อห้ามในลักษณะอย่างนี้แล้วกระบวนการบังคับหลักประกันก็ขาดองค์ความรู้ที่มาจากทางภาครัฐไปเสียทั้งหมด อันจะเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์กฎหมายที่ต้องการให้มีการบังคับหลักประกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล นอกจากนี้ ตามปกติจะเห็นได้ว่า มีการบัญญัติกฎหมายหรือระเบียบที่เกี่ยวข้องในวงการอาชีพต้องห้ามไว้โดยเฉพะอยู่แล้ว เช่น ผู้พิพากษา ตุลาการ อัยการ เป็นต้น จึงไม่จำเป็นต้องนำลักษณะต้องห้ามดังกล่าว เข้ามาบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 อีก

ประเด็นปัญหาที่สาม การขาดระบบตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันในการบริหารกิจการของลูกหนี้ กระบวนการตรวจสอบการทำงานระบบผู้บังคับหลักประกัน ขาดระบบตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันในการบริหารกิจการของลูกหนี้การรายงานความประพฤติของผู้บริหารลูกหนี้ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ.2558 ไม่ได้ให้อำนาจแก่ผู้บังคับหลักประกันในการรายงานความประพฤติของผู้บริหารลูกหนี้ ซึ่งอาจมีผลทำให้ผู้บังคับหลักประกันไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยสะดวก กล่าวคือ หากผู้บังคับหลักประกันมีอำนาจที่จะรายงานพฤติกรรมของผู้บริหารลูกหนี้ได้แล้ว ผู้บริหารลูกหนี้ย่อมมีความเกรงกลัวผู้บังคับหลักประกันและไม่กล้ากระทำความผิด หรือขัดขวางหรือไม่ให้ความร่วมมือกับผู้บังคับหลักประกัน

การรายงานสถานะของกิจการ ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ไม่มีการกำหนดให้ผู้บังคับหลักประกันต้องสำเนาหนังสือรายงานแสดงสถานะของกิจการ (Statement of Affairs) ของลูกหนี้ พร้อมทั้ง หนังสือยืนยันความถูกต้อง (Statement of Truth) ไปยังเจ้าพนักงานทะเบียนซึ่งทำให้ระบบผู้บังคับหลักประกันตามกฎหมายไทยขาดระบบตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกันซึ่งป้องกันไม่ให้ผู้บังคับหลักประกันปฏิบัติหน้าที่ไปในทางมิชอบด้วยกฎหมาย

การร้องขอต่อศาลให้ผู้ให้หลักประกันส่งมอบเอกสาร และทรัพย์สินอื่นที่เกี่ยวข้องกับกิจการ ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 72 ได้กำหนดให้ผู้ให้หลักประกันมีหน้าที่ในการส่งมอบกิจการที่เป็นหลักประกัน ดวงตรา สมุดบัญชี และเอกสารเกี่ยวกับทรัพย์สิน หนี้สิน ตลอดจนสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการที่เป็นหลักประกันให้แก่ผู้บังคับหลักประกัน ซึ่งหากผู้ให้หลักประกันไม่ส่งมอบแล้ว ตามมาตรา 72 วรรคสอง ได้กำหนดให้ผู้บังคับหลักประกันอาจยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลออกคำสั่งยึดหรืออายัดกิจการที่เป็นหลักประกันและส่งมอบให้แก่ผู้บังคับหลักประกัน ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายกำหนดให้ผู้บังคับหลักประกันมีสิทธิที่จะร้องขอให้ศาลสั่งยึดหรืออายัดกิจการที่เป็นหลักประกันและส่งมอบให้ตนเท่านั้น แต่หากผู้ให้หลักประกันไม่ยอมส่งมอบดวงตรา สมุดบัญชี และเอกสารเกี่ยวกับทรัพย์สินหนี้สิน ตลอดจนสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการที่เป็นหลักประกัน ผู้บังคับหลักประกันย่อมไม่มีสิทธิร้องขอให้ศาลยึดหรืออายัดทรัพย์สินนอกเหนือจากกิจการส่งให้ผู้บังคับหลักประกันได้จึงอาจส่งผลให้มีการบังคับหลักประกันได้ไม่เต็มที่ เนื่องจาก ผู้บังคับหลักประกันขาดทรัพย์สินหรือเอกสารที่จำเป็น หรืออาจเป็นข้อมูลที่สำคัญในการบังคับหลักประกัน

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับหลักประกัน ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ควรเพิ่มบทบัญญัติในพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยกำหนดบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมออกเป็น 2 กรณี คือ 1.กรณีกิจการอยู่ภายใต้การบังคับหลักประกัน หากมีการร้องขอฟื้นฟูกิจการต่อศาล ก็ให้เจ้าหนี้ในหลักประกันทางธุรกิจสามารถร้องคัดค้านได้ และศาลจะต้องยกคำร้องขอฟื้นฟูกิจการดังกล่าว เว้นแต่กรณีเป็นเรื่องผลประโยชน์ของรัฐ และ 2. กรณีที่กิจการยังไม่ได้อยู่ภายใต้การบังคับหลักประกัน แต่มีการร้องขอฟื้นฟูกิจการขึ้นมา กรณีดังกล่าวก็ให้เป็นดุลพินิจของศาล แต่ไม่ตัดสิทธิที่เจ้าหนี้จะร้องคัดค้าน ทั้งนี้ เพื่อจัดสรรการบังคับใช้กระบวนการทางกฎหมายทั้งสองกระบวนการให้มีความสอดคล้องกัน ไม่แบ่งแยกออกจากกัน

หากเกิดกรณีที่มีเหตุบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการ เพราะลูกหนี้ถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด เนื่องจากหลักประกันที่เป็นกิจการนั้นปรากฏในหลักฐานทางทะเบียนอยู่แล้ว ควรสร้างกลไกในการตรวจสอบหลักประกันในส่วนนี้ และให้มีการแจ้งคำสั่งให้เจ้าหนี้ผู้รับหลักประกันทราบ เพื่อกำหนดให้ใช้สิทธิในการขอให้ลูกหนี้เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด และหากไม่ดำเนินการภายในเวลาดังกล่าว ถือว่าเจ้าหนี้ที่มีหลักประกันเป็นกิจการนั้นสละสิทธิในการบังคับ ให้กิจการนั้นดำเนินต่อไป และกิจการอันเป็นหลักประกันนั้นจะต้องถูกบังคับชำระหนี้ในกระบวนการล้มละลาย โดยนำเงินที่ได้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ผู้ทรงสิทธิในหลักประกันดังกล่าวก่อน

2. แก้ไขปัญหาโดยให้เพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยกำหนดสถานะของผู้บังคับหลักประกันที่ศาลเป็นผู้แต่งตั้ง ให้ไม่มีสถานะเป็นเจ้าหนี้ที่ศาล แต่มีสถานะเหมือนกับผู้บังคับหลักประกันที่แต่งตั้งขึ้นตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ เนื่องจากหากศาลเข้ามา

เกี่ยวกับการบังคับหลักประกันจะเกิดความล่าช้า และมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น และเห็นสมควรให้กำหนด บทบัญญัติเพิ่มเติมให้ผู้บังคับหลักประกันสามารถร้องขอต่อศาลเพื่อให้ศาลออกคำสั่งเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ เนื่องจากหากเจอปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งกฎหมายไม่ครอบคลุมไปถึง ผู้บังคับหลักประกันจะได้ร้องขอต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งช่วยเหลือในปัญหาดังกล่าว คุณสมบัติของผู้บังคับหลักประกันเห็นควรให้ตัดบทบัญญัติมาตรา 55 (7) ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ที่กำหนดห้ามข้าราชการเป็นการทั่วไปมาเป็นผู้บังคับหลักประกัน เพื่อเป็นการดึงองค์ความรู้ของนักวิชาการ ซึ่งเป็นข้าราชการที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำจากทางภาครัฐเข้ามาช่วยพัฒนาระบบผู้บังคับหลักประกันให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

3. ควรเพิ่มบทบัญญัติในพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ให้อำนาจแก่ผู้บังคับหลักประกันให้สามารถรายงานความประพฤติของผู้บริหารลูกหนี้ โดยให้รายงานไปยังอธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้ากระทรวงพาณิชย์ ซึ่งเป็นนายทะเบียนและมีหน้าที่กำกับดูแลในเรื่องดังกล่าว เพื่อให้ผู้บังคับหลักประกันมีเครื่องมือในการจัดการกับผู้บริหารของลูกหนี้ ที่ประพฤติตนไปในทางขัดขวาง ไม่ให้ความร่วมมือ หรือทุจริตกระทำผิดกฎหมาย นอกจากนี้ ยังเสนอให้เพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการลงโทษทางแพ่งเพื่อยื่นคำร้องต่อศาลให้ศาลมีคำสั่งปลดหรือห้ามไม่ให้เป็นผู้บริหารกิจการช่วงระยะเวลาหนึ่งในกรณีที่ผู้บริหารของลูกหนี้ประพฤติตนไปในทางขัดขวาง ไม่ให้ความร่วมมือ หรือทุจริตกระทำผิดกฎหมาย

ในส่วนของการรายงานสถานะของกิจการ ประเด็นนี้เห็นควรกำหนดให้เพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ให้ผู้บังคับหลักประกันต้องส่งสำเนาหนังสือรายงานแสดงสถานะของกิจการ(Statement of Affairs) ของลูกหนี้ พร้อมด้วยหนังสือยืนยันความถูกต้อง (Statement of Truth) ไปยังเจ้าพนักงานทะเบียน เพื่อสร้างระบบควบคุมการปฏิบัติงานของผู้บังคับหลักประกัน

เอกสารอ้างอิง

กำชัย จงจักรพันธ์. **เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจ**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: ศรีอนันต์การพิมพ์, 2557.

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ. **พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 : พร้อมทั้งสรุปสาระสำคัญ ประวัติ ความเป็นมา กระบวนการ และขั้นตอนในการตราพระราชบัญญัตินี้ของสภานิติบัญญัติ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา. 2559.